

MENIGHETSBLAD

FOR ORKDAL PRESTEGJELD

«Når dere søker meg av hele eders hjerte, vil jeg la meg finne av eder».

Nr. 5-6

Juni — Juli 1958

8. årg.

«Og størst av dem er kjærligheten».

1.

Henry Drummond ga en gang ut en liten bok som han kalte: «Det største i verden». Det er en gjennomgåelse av kjærlighetens lovsang, det 13. kap. i 1. korintierbrev. For det største i verden er kjærligheten.

Om den største, om Gud, sier Johannes: «Gud er kjærlighet». Og den største som har levd på jord, Menneskesønnen, forkynte kjærligheten, ja han *levde og led* kjærligheten inn mellom mennesker på jord. Å eie kjærlighet, å elske, det er for oss dette ene: Å følge i Jesu fotefar, å lære av ham som elsket hødlene sine og bad for dem.

Ingen av verdens stormenn kan fortelle oss noe om kjærligheten. En Buddha, en Muhammed, en Sokrates visste ikke om dette som er størst av alt i verden, kjærligheten. Den har bare Jesus Kristus lært oss, han som sa: «Jeg og Faderen er ett». Guds Faderkjærlighet er kommet nær til oss i Jesus Kristus. Johannes sier det slik: «Nåden og sannheten kom med Jesus Kristus».

Den sannheten om Gud som Jesus åpenbarte, var nettopp dette at Gud er kjærlighet, Gud er nådig mot syndere. Dette er evangeliet, det gode budskap. Men det er bare for syndere dette er det glade budskap. For nåde er bare for slike som trenger benådning og oppreisning.

Gud er nådig, han vil ikke noen synders dom og død, Han vil hjelp og redning skikke når du er i sjelenød. (L. 479).

Guds kjærlighet når altså til dem som slett ikke fortjener å bli elsket. Den er nåde, den er uforskyldt. En slik kjærlighet var ukjent i den greske hedningeverden før den første misjonæren, Paulus, kom og ropte ut evangeliet både for jøde og greker, trell og fri. Han forkynte «nyheten om Jesus», for det var noe helt nytt: budskapet om Guds uforskyldte kjærlighet som møter oss i Kristus Jesus. Og videre forkynte han at denne guddommelige kjærlighet skaper den samme kjærlighet i våre hjerter. «Kristi kjærlighet tvinger meg», sa apostelen. Kristi kjærlighet ble i hans liv til en drivkraft, et tvingende motiv til å elske alle.

S - us.

Orkland kirke.

Orkland kirke har nå vært stengt i nøyaktig 10 måneder. Men søndag den 29. juni blir den igjen tatt i bruk etter en omfattende forberedning og restaurering.

Det er et veldig arbeide med kirken som er blitt gjort og interiørmessig sett er den ikke til å kjenne igjen. Men vakker er den blitt. Det vil enhver kunne overbevise seg om som kommer til gudstjenesten søndag.

Æren for verket må fordeles likelig mellom dem som har hatt hovedansvaret for arbeidet. Nemlig: arkitekt John Tverdahl, Trondheim som har levert tegninger til restaureringen, byggmester Thore Lillery som i alle disse 10 måneder, tross sterk kulde i vinter, trofast og iherdig har holdt på med arbeidet sammen med sine to dyktige svenner: Levin Wongraven og Bernhard Myklegård samt kunstmaler Paul A. Størseth, Stadsbygd, der som den habile romkunstner han er, har hatt med den kunstneriske utsmykning å gjøre. Til hjelp for seg har han hatt malerne Ingebrigt Asbøllmo og Ingvar Mosbakk og i de siste 3 uker malermester Einar Jakobsen, Fannrem med sine 2 svenner: Ola Solem og Johan Gumdal. Ellers har Ole Løseth, Asbj. Skjølberg og Jan Tiseth utført noe arbeid med kirken.

Av det bygningsmessige arbeid som er gjort skal i korthet nevnes:

Himlingen i tverrskibet er senket, slik at den er blitt i flukt med himlingen østen- og vestenfor. De store treledds vinduer i tverrskibet er innvendig blitt endret ved at de er blitt avkuttet oventil. Utvendig er de som før. Veggene innvendig, som tidligere var kledd med staff-panel, er pålagt papp og harde plater, i taket porøse, under galleriet harde plater. Rundt veggene bryst-panel i fyllingsverk. Ovenpå det gamle golv er pålagt papp, glassvatt-matter og $\frac{5}{4}$ golvbord. De 6 søyler i midten av skibet er gjort sirkelrunde. Golvet på galleriet er utvidet på 4 steder og galleriets brystning er forandret. Et pent korskille med balustrer er satt opp. Alterringen og knefallet er forandret noe, idet de to gamle grunder er fjernet, så det er fri adgang fra koret til alteret. Da det var vanskelig å innpasse de gamle kirkebenkene nede i kirken i det nye interiør, er benkene blitt en del forandret slik at de er blitt som nye med tette rygger og godt formede vanger. Et dåpssakristi som en alltid har savnet er oppført på nord-siden av kirken og prestesakristiet er blitt noe utvidet.

Ovnene med de 10 m. lange støpejernsrørene som uten varsel lett kunne falle ned og anrette ulykker er fjernet. Istedet har kirken fått elektrisk oppvarming. Vakre lysekroner er innstallert. Innstallasjonen er gjort av Orkdal Komm. E.-Verk ved bestyrer Sigmund Haugseth og ved elektrikerne Sivert Asbøll, Egil Tronvoll og Olav Øvervik. Konsulent har vært ingeniør T. C. Wangsmo, Trondheim.

At denne restaurering har krevd store summer, det er klart. Hvor meget, kan vi ikke i skrivende stund ha noen formening om. Kommunen har i årenes løp avsatt penger til restaureringen. Hertil kommer så oppsparte renter av Marit Aarlivolls legatt som ble gitt til utsmykning av kirke- og kirkegård.

Disse renter beløper seg til omkring kr. 27.000.

Interessen for kirkens restaurering er stor i bygden. Det viser bl.a. den innsamling av penger som foregår i disse dager rundt omkring i bygden til innkjøp av løpere i kirken og et vakkert grått teppe som skal dekke gulvet innenfor alterringen.

Førstkommende søndag møtes vi da til gudstjeneste i kirken. Alle tre prester deltar. Likeledes Orkland Mannskor.

Umiddelbart etter gudstjenesten blir det en enkel «kirkekaffe» i Svorkmo misjonshus, hvortil alle som overhodet har hatt noe med restaureringen å gjøre blir innbudt, samt herredsstyre, sokneråd, kirkens funksjonærer, samtlige med fruer. Hadde man kunnet det, ville vi gjerne ha innbudt hele «kirkekylden», men det lar seg av gode grunner ikke gjøre.

Så vil da fra nå av atter kirkeklokkene i Orkland kirke ringe i tårnet og kalle menigheten til gudstjeneste på Herrens dag. Vi pleier ofte å kalle kirken vår mør og da tenker vi både på kirkehuset og på alt som huset betyr for oss. Måtte kirken bli kjær for oss alle; for det er vår kirke.

Gud velsigne vår søndagsmorgen og vår kirkegang.

T. L.

Måten uvesentlig!

La bare Gud virke i deg, la ham gjøre verket, og bry deg ikke om enten han får det i stand på «naturlig» eller «overnaturlig» måte! Begge deler, både natur og nåde, er hans. Hva har du med å ville avgjøre måten han skal virke på i deg selv eller en annen?

Mester Eckhardt.

Moës-kyrkja.

Når Moës-kyrkja no den 29. juni blir teken i bruk att etter den store restaureringa, kan det høve å minne om at denne kyrkja er det tredje kyrkjehuset i øvre delen av bygda.

Den første var «Løcken Kaaber Werckis Kierke» på Svorkmo. Etter Bergordinantzen hadde partisipantane i eit bergverk plikt på seg til å byggja skule og kyrkje for verksarbeidarane sine. Nokon sers kjær plikt var det nok ikkje for partisipantane. Det gjekk då òg over 20 år etter at gruvedrifta var sett igang, før kyrkja vart reist. Det er all grunn til å tru at det var den myndige og ihuga bispen dr. Erik Bredahl som sette kravet igjennom. Først 1675 vart verkskyrkja reist på Svorkmo, men då hadde Bredahl vorte sjuk, så presten Claus Jensen Parelius i Orkdal utførte kyrkjevigsla. Frå no vart der halde gudsteneste på Svorkmo kvar tredje helg. Med kyrkje og barneskule frå 1680 åra, provianthus og verkskontor vart Svorkmo eit kulturcentrum i bygda. Kring kyrkja låg kyrkjegarden. Både kyrkje og kyrkjegard var først og framst for verksfolket, men det vart snart ordna slik at folk frå dei næraste grendene både på vestsida og austsida av elva fekk «stolestader» og gravstader og fekk søkja verksskulen. Kyrkjebøkene viser at mange av verksleiarane frå eldre tid er gravlagt på denne kyrkjegarden.

Denne første verkskyrkja sto til 1816. Ein dag utpå våren eller sommaren det året, flaug Svorka slik opp at ho tok til å grava seg inn under kyrkjegarden og nærma seg kyrkja. Det må ha vore eit skakande syn å sjå kistor og likrestar riven vekk av flaumen. Folk måtte springe som dei stod og var og rive kyrkja. Staden var no utan kyrkje eit par år til den nye kyrkja vart reist i 1818 på Tallerås, der direktøren budde, på ein stad dei

MENIGHETSBLAD

For Orkdal prestegjeld.
Utgitt av Orkland sokneråd.

Utk. hver måned unntatt juli og august. Sendes gjennom posten til alle hjem i prestegjeldet, og til alle utenbygdsboende som vil ha bladet.

Kontingent kr. 4.- pr. år.

Redaktør: Res. kap. Leergaard.

Kasserer: lærer Nils Ofstad.

For Orkanger:

Anton Hoff og Nik. Konstad.

For Orkdal:

Fru Ingeborg Krogstad Jakobsen.

For Orkland:

lærer Nils Ofstad.

Menighetsbladets trykkeri:
SVORKMO PRENTEVERK.

kalla Smedhaugen og vart gjerne kalla Smedhaugkyrkja. Den nye kyrkja var åttekanta og visst noko mindre enn gamlekyrkja. Truleg vart og Smedhaugkyrkja kosta av partisipantskapet. Då verket vart nedlagt i 1845 vart det spørsmål om korleis kyrkje og skule skulle halde fram. Kommunen overtok skulen. Og så stor villskapen og råskapen enn tedde seg, er det underleg å sjå kor folket i grendene kring Svorkmo gjekk saman og ofra for å halde kyrkje og gudsteneste oppe.

Men Tempora mutantur! Då drifta på Løkken frå 1845 for ei tid var for mest inkje å rekne, vart ikkje vegen på austsida av dalen halden slik istand som før. Trafikken gjennom bygda flytta meir og meir over på vestsida og gjekk over Moe, Ljøkel og Bye. Moe hadde då alt i mange ættledd vore lensmannsgard og tingstad — frå 1780-90-åra dessutan ekserserplass. Det eine med det andre gjorde vel at bygda vart rådd på å få ny og større kyrkje på vestsida.

Alt i førstninga av sekstiåra var ein langt på veg, men så kom hardåra og bygda måtte nytte «kyrkjefondet» til korn- og matkjøp. Men

i midten av 70-åra kunne planen realiserast.

Reisinga av den nye kyrkja vart overlatt korporal O. T. Rømmesmo, han som ein åtte-ti år i førevegen hadde sett opp prestegardslånna — og far til legteren Jens Olsen R. som mange av oss eldre minnest. Tømmeret frå Smedhaugkyrkja vart ført til Moe og nytta i koret åt nykyrkja. Altertavle vart laga etter teikning av arkitekt Christie, atterreisaren av Nidarosdomen. Dei bilete som er innfelt i tavla er laga av Christie sjølv. Klokker, altersølv og døpefat fekk ein frå Smedhaugkyrkja — truleg og lysekroner.

Framimot jul 1867 var kyrkja ferdig og vigsla vart sett til 29. desember — søndag mellom jul og nyår.

Denne kyrkjevigsla må ha vore ei storhending for bygda. Biskop Andreas Grimelund kom frå byen og då Orkdal og Gauldal enno var eitt prosti var prestane tilsagt frå begge dalføre: sokneprest Andreas Lee Bull frå Orkdal, Rambech, Schwabe, Holtermann, Bødker, Staalsen og Arnesen. Ingen hadde sett så mange prestar samla på ein stad. Biskopen preika over dagens ev. Luk. 2, 33—40: Jesusbarnet og gamle Simeon. Då Grimelund var ein av dei mest djupttenkjande teologar på bispestolen i førre hundreåret, kan ein vera viss om at kyrkjelyden fekk noko både for hjarte og tanke. Folksamnt var det og. Kyrkja har omlag 700 sitjeplassar, men byggmeister Rømmesmo meinte at 2000 menneske hadde trengt seg saman den dagen.

Dei første prestane ved Moës-kyrkja var Andreas Lee Bull og sonen Julius Bull, som var personell kapellan. Faren «hain gammel-Boill» hadde studert saman med slike kjente karar som Jacob Sverdrup og Lars Dahle. Både far og son var vidspurte for lekamsstyrke. Medan gammel-Bull var prest på Tynset, rauk sleden under han på ei anneks-reise. Han kom då fram til

annekskyrkja med sleden på skuldra og hesten lausreipa framføre seg. Om sonen, Julius, er fortalt at han mistenkte nokre sellar for å sitja i grannelaget i drikkelag medan faren stod på preikestolen i Moës-kyrkja. Julius tok seg ein sving innom garden. Og rett nok. Der sat karane mellom skål og vegg. Dette var litt «prekært». Men den eine gjorde seg fin i målet og sa: «Me set og karskar me, Julius». «Jeg skal lære dere å karske jeg», var svaret og dermed tok dei svære nevane til Julius til å svinge over hovuda på syndarane. «Da fola dæm se åt kjerka all ihop», seier segna.

Ekserserplassen med banning og ulivnad, der ikkje grønt strå voks hadde vorte den stille kyrkjegard, ordet om synd og nåde la ein dempar på villskap og råskap. Og sjøl om kyrkjesøkninga er minimal står likevel kyrkja midt i bygda som ei dagleg og levande påminning om at levestandard og materie ikkje er alt, at menneske ikkje lever berre av brød.

A. Skrondal.

Medaljens bakside.

«Kunne man gjennomskue de mange mennesker blant hvilke vi lever; mennesker hvis ord og opp-treden ofte tyder på stor selvsikkerhet, den travle forretningsmann, den overlegne statsmann, den skarp-sindige vitenskapsmann, ja selv den brautende ubetydelighet, hvilket syn ville man ikke få å se? En hemmelig tvil, et delt sin, en nagen-de frykt, for ikke å tale om en ond samvittighets kvaler for det ubestemte, der ligger bakom den. Således er vrangsidene av det smilende, tilsynelatende rolige liv vi daglig har for øye».

(P. S. Heegaard).

Det største ved søndagen.

Av professor Ivar Seierstad.

Det var påskemorgen som skapte den kristne søndagen. Den dagen sto Jesus opp til et liv i uforgjengelig herlighet. (Johs. 20, 1,19). Den dagen åpenbarte han seg for sine disipler og ga dem del i gleden over hans seier. Søndagen etter sto han der igjen midt iblant dem og sa: «Fred være med eder!» (Johs. 20,26).

Slik ble søndagen den kristne menighets første festdag og den dagen da den særlig samlet seg om evangeliet og om de hellige handlinger som Jesus hadde innstiftet. (Ap.gj. 20,7).

Søndagen er fylt av hellige minner om Jesus. Den sier til den enkelte og til menigheten: «Kom Jesus Kristus i hu!»

Så er søndagen *Herrens dag*. Den er bestemt til å feires med sinnet vendt mot ham som har gjenløst oss ved sin død og oppstandelse. Den står der mellom ukens dager som en særlig anledning til å følge kallet: «Kom til meg, alle dere som strever og har tungt å bære, jeg vil gi dere hvile!»

Også i hverdagen trenger og får vi denne hvilen i troen på Jesus. Men liksom legemet må hvile mange ganger i ukens løp, og likevel trenger en særskilt hviledag, så trenger også sjelen en særskilt dag til å hvile i Gud.

Den dagen får vi velge «den gode del» liksom Maria i Bethania. Vi får gå inn i stillheten hos Jesus og en god stund ikke gjøre noe annet enn å lytte til hans ord, fortelle ham vårt hjertes nød og legge våre byrder av hos ham.

Da får vi del i kraften av Jesu oppstandelseshiv.

Da kommer vi inn i strømmen av Guds velsignelse. Den strømmer ned over ånd og sjel og legeme.

Og sjelen løftes opp fra jordens støv og grus. Den lærer å synge den nye sangen. Den kjenner den dype lykken som det er å få takke og love og tilbe den salige Gud, den evige godhets kilde, sammen med andre løste og glade Guds barn.

Visst skal også vårt arbeidsliv og alle våre dager være viet Herren. Men nettopp derfor trenger vi den særlige innvielse som søndagen gir adgang til.

Vårt kjennskap til Gud og vårt samfunn med ham er jo formidlet ved Ordet og sakramentene. Derfor har Jesus ordnet en stadig og regelmessig forvaltning av nådemidlene i menighetens forsamling. Det gjorde han forat vi alltid og over alt skal kunne stå i en uavbrutt og rik forbindelse med vår åndelige livsgrunn.

Og det er den rette helligholdelse av hviledagen, at vi kommer sammen om Guds ord og sakramentene i Herrens hus.

Vi skal frykte Gud slik, sier Luther, at vi ikke uteblir fra den offentlige og regelmessige forkynnelser av evangeliet i menighetens forsamling, men høyakter prekenen og har ærefrykt for Guds ord. Og vi skal elske Gud slik at vi hjertens gjerne nytter denne anledning til å bære og lære Guds ord.

Da vil det ordet oppfylles på oss som Gud talte til israelittene om hviledagen: «Dere skal vite (opp-lev og erfare) at jeg er Herren som helliger dere». (2. Mos. 31,13). Vi blir løst fra syndens skyld og makt, fridd ut fra dødens og djevelens herrevælde og satt inn i en slik sammenheng med Guds eget hellige liv at vi får del i hans hellighet.

Og sjelehvilen på Herrens dag gir kraft til å øve Guds kjærlighet på jorden, og kraft til å vandre videre på pilgrimsveien, gjennom verdens torner og tistler, gjennom fristelser og farer, gjennom arbeid og møye, framover mot løftets land.

Så fører søndagen fram mot klarheten på oppstandelsens dag. Det

«Kjærlighetens Spektrum».

(1. Kor. 13, 4—7).

Kjærlighetens spektrum har ni enkelte bestanddeler, nemlig:

Tålmod: «Kjærligheten er langmodig».

Mildhet: «Kjærligheten er villig».

Edelmodighet: «Kjærligheten misunner ikke».

Ydmykhet: «Kjærligheten er ikke stortalende, den oppblåses ikke».

Finfølelse: «Den gjør intet usømmelig».

Uegennytt: «Den søker ikke sitt eget».

Godt humør: «Den blir ikke bitter».

Troskyldighet: «Den glemmer ikke på det onde».

Ærlighet: «Den gler seg ikke over urettferdighet, men gler seg over sannheten».

Av disse egenskaper er den sammensatt den høyeste gave, som er et særkjenne for det fullkomne menneske.

(Henry Drummond).

DEN BESTE POLITIKK.

En fast tro er den beste teologi. Et godt liv er den beste filosofi.

En ren samvittighet er den beste lov, og ærlighet er den beste politikk.

som Gud gjorde til virkelighet den første herlige søndagen, det vil han gjøre til virkelighet hos alle lemmene av menigheten. Hver ny søndag, *feiret for Herren*, betegner et nytt gjennombrudd for de veldige krefter som Gud viste på Kristus, da han oppreiste ham fra de døde.

Det er det største ved søndagen.

«Ukjærlige, ubarmhjertige».

Det er Paulus som gir dette skuss målet, og han gir det til dem «som dyrket skapningen fremfor skapere». Hedningefolket, som han også kaller dem, får denne attesten. «Fordi de ikke brydde seg om å eie Gud i kunnskap, så overga Gud dem til et sinn som intet duer, så de gjorde det usømmelige». Rom.1.

Misjonærene på misjonsmarkene i dag får ofte oppleve at slik er det også nå. Misjonsprest Emil K. Aarsheim forteller f.eks. fra Taiwan: Hospitalene drives ofte som forretning. Har du penger, kan du få hjelp. Kan du ikke betale for deg, har du en liten eller ingen sjanse til å få legehjelp eller hospitalhjelp. Bare et lite eksempel. Et fire års gammelt barn var ute for en ulykke. Barnets foreldre visste ikke om dette, men en venn av dem fikk brakt barnet til et hospital. Men legen der forlangte 100 kroner kontant eller garanti for et slikt beløp før han ville se på barnet. Det tok fire timer før garantien kunne skaffes. Imens døde barnet.

(Emil K. Aarsheim er fra Selje i Nordfjord. Han var misjonær i Nord-China i Misjonsalliansens tjeneste 1938—46. I 1953 ble han sendt til Det Norske Misjonsselskaps felt på Taiwan. For tiden har han ansvar for stasjonen Tai-chung).

En martyr.

Da kommunisthærene hadde erobret Seoul, Koreas hovedstad, ble søndagsskolelæreren Kim fengslet, anklaget og dømt til døden. Han skulle skytes like utenfor skolen, der han hadde undervist. Soldatene sto ferdige med geværene, da Kim ba om å få leve i fem minutter til. Han fikk tillatelsen — og brukte minuttene til å be, og bønne endte med en takk til Gud fordi

han fikk lov til å dø for sin tros skyld.

«De kristne er noen underlige mennesker» sa den røde soldaten etterpå. «De takker Gud også når de skal skytes». Urolig og forvirret så han ned på lærer Kims døde kropp.

Vårt ansvar - og prestens

Hver og en av oss er ansvarlig for at gudstjenesten blir rik og oppbyggelig. Presten kan ikke klare det alene. Våre bønner danner den åndelige atmosfære, og uten den kan det ikke bli noen god preken. Sammen kan vi hjelpe presten og løfte gudstjenesten opp til nye høyder. Mirakler vil hende hvis en menighet ber i fellesskap. Men det blir intet fellesskap uten deg.

Mange amerikanske prester oppfordrer sine tilhørere til å be mens de preker. «Jeg er meget følsom og vet om menighetene ber for meg eller ikke», forteller en prest. Når dere ber for meg, føler jeg en merkelig kraft. Hvis hver eneste en i hele menigheten ber intenst under prekenen hender det et mirakel».

— Et sted hvor menigheten ba på den måten syntes taleren å bli løftet ut av seg selv og bli forenet med Kristus. Han følte det som om Kristus talte gjennom hans lepper. Mange andre følte det samme.

Presten rundt omkring i hele verden kan vitne at deres preken har blitt forvandlet fordi menigheten deres bøyde sitt hode i kirkestolen og bad.

(Prayer, av Frank Laubach).

Velger du den letteste delen.

For en tid siden så jeg noen som slet på en svær tømmerstokk. Det var riktig en rusk av en stokk, i den tykke enden var den nærmere en meter i diameter. Der stokken var tykkest og tyngst slet det to mann, men i den tynne og lette enden var det en hel liten skare som fektet og skrek og kavet.

Det ble en preken for meg. Gjennom dette spurte Gud meg: I hvilken ende arbeider du, den tyngste eller letteste? Er du av dem som sliter rolig og seigt, eller er du den som lager mye bråk uten å få gjort stort? Gud venter et ærlig svar. Jeg måtte innrømme at jeg ofte valgte den letteste delen.

Du kjære misjonsvenn: I hvilken ende hjelper du? Går du på kvinneforening og misjonsmøte og gir en krone eller to i bøsken — og lar det være med det? Eller sliter du der det er tyngst? Kjemper du i bønn for sjeles frelse?

Jeg kjente en gammel misjonskvinne. Hun er hjemme hos Herren nå. Men hun hjalp alltid der det var tyngst da hun levde her på jord. Når Misjonstidende kom, leste hun hvert ord, og hun satte merke med en rød blyant ved problemer og vansker som var nevnt både i hjemmearbeidet og på misjonsmarkene. Og så gikk hun til Gud med alt dette. Mange er de timene hun kjempet i bønn for det Gud hadde minnet henne om. Hun bar byrden med oss, hun løftet der det var tyngst.

I hvilken ende av stokken løfter du?

Bergliot Borgen.

(Bergliot Borgen er fra Bergen. Hun reiste til China første gang i 1936. Etter at China ble stengt for misjonærene, har hun arbeidet blant flyktningene i Hongkong).

Konfirmanter i Orkland 1958.

Gutter:

Anders Kvaale
Anders Staveli
Annar Karl Magnus Aleksan-
derssen

Arnfinn Harry Rikardsen
Brage Harald Rindal
Eidar Asbøll
Grim Jarl Bjørnbeth
Johan Vormdal
Lars Solbu Bevanger
Nils Ragnar Haukli
Oddmund Bakk Midtlyng
Ola Melby
Torgeir Havik.

Jenter:

Anny Elfrida Kvernvik
Aud Nervik
Borghild Johanne Lie
Else Marit Wilhelmsen
Gerd Tronvold
Grethe Borgny Wahl
Hallbjørg Hongslo
Johanne Alice Moe
Jorunn Kristine Mosbakk
Kjellfrid Bakken
Laila Oddrun Johansen
Marit Anette Andersen
Marit Jorunn Svinsøyen
Oddbjørg Lie
Sølvi Marie Karlsen
Tove Kvarme
Valborg Berbu
Åse Turid Fagerli
Åse Turid Kusæter.

Fremtiden er ikke ateismens.

I en preken nylig i den overfylte øst-berlinske Marienkirche vendte biskop Otto Dibelius seg med stor styrke mot den forsterkede samvittighetstvang i sovjetsonens skoler.

— Det har alltid vært både troende og gudløse, sa Dibelius bl.a. — men de som tror at fremtiden tilhører ateismen, går rundt med skygger for øynene. Det er allerede nå umiskjennelige tegn på at mange mennesker er trette av ateismens propaganda. Og når denne ateisme henter sine argumenter fra det 18. og 19. århundres gamle forråds-

kammer, torde det alene av den grunn være innlysende at Tysklands åndelige fremtid ikke tilhører ateismen. Fremtidens kraft er deres i hvis hjerter troen på Gud og lydigheten mot hans vilje på ny er blitt levende.

Misjonssambandet.

Tiden for *Kretsungsdomsstevnet* som var bestemt på Fannrem 17. august er utsatt til *søndag 24. aug.* Ved festen på Fannrem søndag 8. juni deltar sekretær Andresen. Ved Røddestevnet på Songmoen den 15. juni taler misjonær Straume.

Fra søndag 13. juli til søndag 20. juli blir der teltvirksomhet på Fannrem. Det er *sangevangelistene brødrene Windahl fra Amerika* som taler og synger. Møtene ledes av emissær Hugdal.

Disse sangbrødrene kommer til Norge i vår. De skal være med på Misjonssambandets Generalforsamling i Molde og ellers besøke andre steder i Norge og Sverige.

Sekretæren.

Tro og svakhet.

En stor tro kan finnes der mennesket hos seg selv finner bare svakhet. Den store troen kan si: «Jeg tror, hjelp min vantro!» Mark. 9,24.

Når man synes at ens kristendom er mislykket, skal man derfor ikke kreve følelser, ikke vente på seire, ikke lete etter framgang som man kan vitne om. Ikke heller skal man grave i hjertet etter noen fornemmelse av sterk og seiersviss tro.

Men man skal være vedholdende i bønn, stadig på ny gå til Jesus, bie på ordet fra hans lepper og ydmyke seg under Guds veldige hånd — «forat han kan opphøye eder i sin tid». 1. Pet. 5,6.

Bo Giertz.

Kirkens dynamitt.

Av Johannes Smemo.

Rent praktisk er det gjennom prekenens levende røst Gud virker de store og rette ting i sin kirke. En bok kan ha veldig innflytelse på hele generasjoners religiøse tenkemåte, og den kan også virke bestemmende på mange enkeltmenneskers liv. Men egentlig vekkelse i den forstand som kirken kjenner dem fra pinsedag til Moody, vekkelse som snur masser av skjebner og skaper menigheter av troende, slik vekkelse kommer bare ved preken. Bare om den gjelder det fullt ut at den har lynets kraft til å slå ned og «bryte og rive og sprute stener omkring seg», som Luther sier. Det ligger utenfor all diskusjon at prekenen slik er kirkens dynamitt.

Selvfølgelig kunne man her komme med alle mulige psykologiske forklaringer og peke på hvordan det er den sterke personlighet, massesuggestion osv. som gjør seg gjeldende. Men helt til ende kommer man aldri med slike henvisninger. Selv rent psykologisk betyr preken — virkningene og særlig de store vekkelsene som prekenen fremkaller, en uløst gåte som er helt uten tilsvarende paralleller i slektens liv ellers.

Den egentlige forklaring ligger i det guddommelige faktum at når en rett kristelig preken høres rett, da skjer korrelatet til det Gud gjorde da Han talte sitt åpenbaringsord: da sluttes ledningen, da slår himmelens lyn ned, da overføres ved Ånden det som Gud sa og gjorde ved Sønnen.

Vi skal ikke bare vitne om Kristus med våre lepper, men også med våre hender — hender fulle av mat til de hungrige, klær for nakne og vann for tørste.

Gjør det nå!

Hvis du har et arbeide å gjøre — gjør det nå.

Hvis du har et vitnesbyrd å gi — gjør det nå.

Hvis du har en sjel å vinne — vinn den nå.

Hvis du har en kontrakt å oppfylle — oppfyll den nå.

Hvis du har en gjeld å betale — betal den nå.

Hvis du har noe galt å rette — rett det nå.

Hvis du har en bekjennelse å gjøre — gjør det nå.

Hvis du har en forberedelse å gjøre — gjør det nå.

Hvis du har barn å oppdra — oppdra dem nå.

OM BØNN.

Det kan hende at bønne din er lik et skip som ikke så snart kommer hjem med last, men når det til sist kommer, har det med seg desto mer. Kystfartøyer fører kull og andre alminnelige ting med seg. Men de som seiler til det fjerne Tarsis, vender tilbake med gull og elfenben. De bønnene som vi ber hver dag, gir oss mange nødvendige «varer». Men det finnes «store» bøinner som lik de spanske gallioner befarer de store verdenshavene og er langt borte, men så kommer de igjen fulle av gyllen last.

Spurgeon.

VÅR EGENART.

Vår egenart som mennesker ligger i at vi, i motsetning til alle andre skapninger, kan si ja eller nei til Gud. Mennesket er ikke bundet av årsakslovene. Stjernene på himlen følger sine faste baner og dyrene på marken ledes av instinkter. Mennesket har denne enestående, men også fryktelige frihet at det kan nekte å adlyde sin skaper. For

Gud ønsker ikke treller, men frie mennesker.

(de Dietrich).

Dine bekymringer.

En liten bekymring begynner som en liten bekk. Men ettersom engstelsen når igjen sjelen, blir bekymringens bekk til en dyp og bred strøm. En forfatter beskriver det slik: «Bekymringen er en tynn strøm av frykt som sildrer gjennom sinnet. Dersom den oppmuntres, graver den ut en kanal hvor alle andre tanker druknes».

Det beste håp for oss alle ligger i den kjensgjerning at det i vårt sinn kan graves kanaler av tro liksom vel som av bekymring. «Kast all eders sorg på ham! for han har omsorg for eder». (1. Pet. 5,7).

Om å telle dagene.

Tross alle tekniske framskritt har man ikke funnet den maskin som kan stanse tiden. Hvert sekund tikker oss nærmere døden. Vi kan ikke fatte det. Tiden er flyktig, og tiden er kostbar. Regner vi 70 år til et menneskes levetid, har vi ca. 25.550 dager. Det er hele vår kapital. Regnes livet som en dag som begynner klokken seks og slutter kl.24, er 14-åringen nådd til kl.9.30, 35-åringen til kl. 15 og 63-åringen til kl. 22. Med rette sier David: «Lær oss å telle våre dager at vi kan få visdom i hjertet».

MENNESKER SOM VIRKER PÅ ANDRE.

Kristendommens betydning avhenger av den indre kvalitet. Kristentro begynner i stillhet innfor Gud.

Å oppleve kristendommen vil si å oppleve syndserkjennelse og den

Hoff's Begravelsesbyrå

Kister og svøp.
Begravelsesbil.
Gravmonumenter.
Telefon: Orkanger 66.

KRISTELIG LITTERATUR
Fotorammer — Innramming

Orkdal Bokhandel

Edel Ask Eikli
FANNREM

Gravmonumenter

i alle prisklasser og modeller i førsteklases utførelse kan bestilles hos meg.

Monumentene leveres fraktfritt og fritt oppsatt.

BERNT GROVEN

Svorkmo.

fulle nåde for Kristi skyld. Har et hjerte opplevd dette, vil det utgå kraft fra det.

Det verden trenger i dag, er slike mennesker i hvis nærhet det er vanskelig å synde, som virker som sine omgivelers samvittighet.

Levende kristendom blant studentene i China.

I China Inland Mission sitt blad for mai mnd. vert det fortalt gledeleg ting om korleis kristentrua er levande blant studentane i kommunist-China. På universiteta i ni av storbyane i China er det grupper av studentar som samlast til bønemøte og bibeltimar. I fjor sumar vart det halde eit kristeleg studentmøte for heile landet. Og over 1000 unge studentar frå alle dei ni byane, og frå andre stader, møtte fram, og vart velsigna ved samværet.

PREIKELISTEN

4. s. e. Tref. 29/6. Orkdal kyrkje kl. 20: Hatlebrekke. Samtale med konfirmantane.
Orkland kyrkje kl. 11: Leergaard, Olsen, Hatlebrekke. Kyrkja i bruk att etter restaurasjonen. Of-ring til Menighetsarbeidet.
Orkanger kyrkje kl. 20: Olsen. Nattverd.
5. s. e. Tref. 6/7. Orkdal kyrkje kl. 11: Hatlebrekke. Konfirmasjon. Of-r til Menighetsarbeidet.
Orkland kyrkje kl. 11: Leergaard. Konfirmasjon. Of-r til Menighetsarbeidet og nytestamenter til konfirmantane.
Orkanger kyrkje: Messefall.
6. s. e. Tref. 13/7. Orkdal kyrkje kl. 11: Hatlebrekke. Nattverd for konfirmanter. konfirmantforeldre og andre.
Orkland kyrkje kl. 11: Leergaard. Nattverd for konfirmanter og konfirmantforeldre og andre.
Orkanger kyrkje kl. 20: Hatlebrekke.
7. s. e. Tref. 20/7. Orkanger kyrkje kl. 11: Leergaard. Nattverd.
Orkdal: Messefall.
Orkland: Messefall.
8. s. e. Tref. 27/7. Orkdal kyrkje kl. 11: Leergaard.
Orkland kyrkje kl. 20: Leergaard
Orkanger kyrkje: Messefall.
9. s. e. Tref. 3/8. Orkdal: Messefall.
Orkland: Messefall.
Orkanger kyrkje kl. 11: Olsen.
10. s. e. Tref. 10/8. Orkdal kl. 20: Olsen
Orkland kl. 11: Olsen. Nattverd.
Orkanger: Messefall.
11. s. e. Tref. 17/8. Orkdal kyrkje kl. 11: Hatlebrekke. Nattverd.
Orkland: Messefall.
Orkanger kyrkje kl. 11: Olsen.
Nattverd.

GODT UTVALG av

SØLVVARER

til

BARNEDÅP

BRYLLUP

KONFIRMASJON

JOHN RØHME

GULLSMED - ORKANGER.

D Ø P T E i april:

Orkland. 3/4: Gunnar Engdal. 13/4: Rita Grønningen. 27/4: Einride Asbøll.

Orkdal. 3/4: Asbjørn Gjønnes; Per Johan Røttereng (Malm). 7/4: Modolf Solem; Unni Solberg; Tove Merete Søfting. 27/4: Margareth Sølberg; Inger Marie Asbjørnslett; Toril Jakobsen.

Orkanger. 4/4: Stein Ivar Leinan; Bjørn Raymond Larsen. 13/4: Kari Martinsen. 20/4: Marit Opøien. 27/4: Finn Olav Larsen.

D Ø P T E i mai:

Orkland. 11/5: Eidar Monseth.

Orkdal. 11/5: Ola Fossum. 26/5: Roar Mjøen; Jon Vormdal; Kjell Åge Marthinsen; Helge Værnes; Marit Johanne Trøan (Strinda).

Orkanger: Ingen.

V I G D E i april:

Orkland. 26/4: Oddmund Aa, Orkland og Målfrid Emilie Simundset, Meldal.

Orkdal. 5/4: Per By og Borgny Mosbakk (Vigd i Trondheim).

26/4: John Sigvard Solstad og Målfrid Eline Berdal.

Orkanger. 5/4: Arne Vikaunet, Størdal og Ellen Hanny Isdahl, Orkanger.

V I G D E i mai:

Orkland. Ingen.

Orkdal. 24/5. Kristoffer Berg og Jorid Jakobsen. Helge Olav Kvern-rød og Ilse Marie Parow.

Orkanger. 31/5. Svein Jarle Anderson, Meldal og Astrid Oddrun Ophaug, Orkanger.

D Ø D E i april:

Orkland. 10/4: Anders Sivertsen Skjølberg, 91 år. 22/4: Johanna Olsdtr. Hoston, 81 år.

Orkdal: Ingen.

Orkanger. 1/4: Ole Solstad, 86 år.

D Ø D E i mai:

Orkland: Ingen.

Orkdal. 8/5: Jon Kvam 43 år; Jarle Freimund Mosbakk 17 år. 14/5: Berit Gjønnes 89 år. 19/5: Nora Amanda Viktoria Lynum 61 år. 29/5: Edvard Skaugen 75 år.

Orkanger. 9/5: Johan Solheim 85 år. 10/5: Eline Løkken 68 år. 11/5: Ingeborg Anna Snildal 73 år.

GAVER TIL BLADET

ORKLAND.

Ved Nils Ofstad: Marius Tronvold 10; Knut Klefsås 5.

Ved John Fagerli: Johanna og Ingebrigt Smedhaug 5.

Ved Martin Moe: Gunvor Togstad 5; Anne Kvernvik 10.

Ved Leergaard: Lars Skjølberg 5.

Ved Marit Berbu: Nils Bredesen 10; Sigrid Rønning 5; Lars Berbusmel 6.

Ved A. B. Hoston: Elias Hoston 5; Anne Lommundal 5; Arne Belsvik 5; Ingebrigt J. Hoston 5; John Dragset 10; Gunnar Hoset 10; Lars Torleifsen 2.

ORKDAL.

Ved Edv. Sletvold: Olaf O. Wolden 5, Kristine Hansen 5.

Ved Per Asphjell: Jon Viggen 5; Peder L. Wiggen 5; John N. Ustad 10.

Ved I. K. Jakobsen: Karl Gjøsås 5; John Advending 5; John Hestnes 5; Arne Ljøkelsøy 5; Edv. Ljøkelsøy 5; Olga Espen 5; Oline Stavelie 5; Olaf Morken 5; Th. Hestnæs 10; Arne Erik-sen 5; Sigurd Garberg 20; Albert Mjøen 10; Sivert Mælen 5; Ole Ev-jensvoll 10; Marie Eldevik 5; Gudrun Kjøren 5; Johan Sundli 5; Edv. For-remo 5; Martin Solem 10; R. Halgun-seth 10; A. Nødtvedt 10; John Aae 10; A. Stenersen 10; Gustav Brekstad 10; Sigurd Ødyn 10; M. Tverdal 10; An-ton Bjørkli, sen. 10; Andreas Penna 5; Johanne Tungen 5; Ole L. Ustad 5; John B. Tuflåt 5; Johan Bjørkli 5; Margido Hansen 5; Hans Korsjøen 5; Marie Gjønnes 5; Ragnar Bakksæter 5. Karen B. Tuflåt 5; Edv. Almlil 5.

Ved Olav Solem: Erling Kvåle 5.

Ved Leergaard: Ingvald Gangås 10.

ORKANGER.

Ved Olav Olsen: G.U. 10; Ingvald Solbu 10.

Ved Leergaard: Sverre Hoff 10.

Ved s. Aagot: Magne og Birgitte Karlsen 10; G. og O. Sylthe 5; R. og I. Dahl 5.

Ved Anton Hoff: Ole Døhl 5; lærer Solem 5; Henry Olsen 5; Lovise Gjøn-nes 5; M. og N. Eide 5; Orkedals Spa-rebank 200.

UTENBYGDS:

Ved I. K. Jakobsen: Borghild Lar-sen, Sandefjord 5; Bjørg Salberg, Heg-ra 5.

Hjertelig takk!